

PSIHOMAGIJA

Naslov originala
Alejandro Jodorowsky
PSICOMAGIA

Zbirka
Areté

Glavni i odgovorni urednik
Nina Gugleta

Urednik
Ana Marija Grbić

Prevod
Ivana Krgović

Lektura
Irina Vujičić

Korektura
Aleksandra Dunderski

Grafičko oblikovanje
Jana Vuković

Štamparija
Kontrast, Beograd

Tiraž
1000 primeraka

Izdavač
Areté, Beograd

PSIHOMAGIJA

Alejandro Hodorovski

prevod

Ivana Krgović

ARETÉ
www.areté.rs

Sadržaj

- 7 Predgovor**
- 13 Psihomagija, zapisi o paničnoj terapiji**
 - 15 Uvodna napomena
 - 24 Poetski čin
 - 41 Pozorišni čin
 - 70 Onirički čin
 - 100 Magijski čin
 - 135 Psihomagijski čin
 - 153 Nekoliko psihomagijskih činova
 - 161 Kratki psihomagijski epistolarni roman
 - 191 Mašti na volju
- 195 Lekcije za mutante**
 - 197 Uvodna napomena
 - 201 Ključevi duše
 - 225 Brazda života
 - 236 Nevidljivi most
 - 251 Vizije
 - 266 Umetnost isceljenja
 - 276 Razumeti život
- 283 Ubrzani kurs kreativnosti**
 - 285 Uvod
 - 295 Vežbe za maštanje
 - 315 Tehnike maštanja
 - 320 Terapeutske primene
- 325 Dodatak**

Predgovor

Pošto sam dugi niz godina živeo u glavnom gradu Meksika, imao sam priliku da proučavam metode onih koje nazivaju vračevima ili isceliteljima. Ima ih gomila. Svaki kvart ima svog. U samom srcu grada uzdiže se velika pijaca Sonora, gde se isključivo prodaju proizvodi vezani za magiju: sveće u boji, preparirane ribe u obliku đavola, slike svetaca, lekovito bilje, blagosloveni sapuni, tarot karte, amajlije, gipsane skulpture Bogorodice Gvadalupe pretvorene u kostura i slično. U nekim sobičcima iza tezge, ogrezlim u pomrčini, žene sa iscrtanim trouglom na čelu trljaju svežnjem biljaka i svetom vodicom one koji su došli da se s njima konsultuju izvodeći rituale čišćenja tela i aure... Profesionalni lekari, verni sinovi Univerziteta, preziru ove prakse. Po njima, medicina je nauka. Hteli bi da pronađu idealan, precizan lek za svaku bolest nastojeći da se ne razlikuju jedni od drugih. Žele da medicina bude jedinstvena, zvanična, bez improvizacija i da se primenjuje na pacijente koje tretira samo kao tela. Niko se ne odlučuje da leči dušu. Za razliku od njih, za iscelitelje medicina je umetnost.

Našem nesvesnom lakše je da shvati jezik snova nego racionalni jezik. S jedne tačke gledišta, bolesti su snovi, poruke koje otkrivaju nerešene probleme. Iscelitelji veoma kreativno razvijaju lične tehnike, obrede, čarolije, čudne lekove kao što su klizme od kafe s mlekom, čajevi od oksidiranih šrafova, obloge od krompir-pirea, pilule od životinjskog izmeta ili jaja moljaca. Neki imaju više mašte ili talenta od drugih, ali svi su, ako imaš vere, korisni. Obraćaju se primitivnom biću, sujevernom, kog svaki građanin u sebi nosi.

Gledajući operacije ovih popularnih terapeuta, koje oni često predstavljaju kao čuda, trikove dostojne velikog mađioničara, skovao sam pojam *sveta prevara*. Da bi se neverovatno dogodilo, neophodno je da bolesnik, priznajući postojanje čuda, čvrsto poveruje da može da se izleči. Da bi imao uspeha, vrač pri prvim susretima obavezno mora da upotrebi trikove kojima će ubediti bolesnika da materijalna realnost može da se povinuje duhu. Kada sveta prevara obmane klijenta, on doživljava unutrašnji preobražaj koji mu omogućava da shvati svet više putem intuicije nego putem razuma. Samo onda pravo čudo može da se dogodi.

Tada sam se zapitao, ako se ukloni sveta prevara, da li tom umetničkom terapijom može da se izleči i osoba koja nema veru? S druge strane, iako se čovek vodi racionalnim umom, možemo li reći da mu nedostaje vera? U svakom trenutku nesvesno prevazilazi granice našeg razuma, bilo preko snova ili omaške. Ako je tako, zar ne postoji način da navedemo nesvesno da deluje kao saveznik, dobrovoljno? Incident koji se dogodio na jednom od mojih kurseva psihogenealogije pokazao mi je put: u trenutku dok sam opisivao uzroke neuroze neuspeha, jedan polaznik – lekar, hirurg – pao je na pod savijajući se od bolnih grčeva. Izgledalo je kao napad epilepsije. Usred opšte panike, pošto niko nije znao kako da mu pomogne, prišao sam povređenom i ne znam

zašto, skinuo sam mu, uz dosta muke, burmu s domalog prsta leve ruke. Odmah se smirio. Shvatio sam da predmeti koje imamo i koji nas okružuju čine jezik nesvesnog. Stavljanje prstena osobi može da predstavlja okov, a skidanje tog prstena može da je oslobodi... Drugo iskustvo me je prosvetlilo: kada je imao šest meseci, moj sin Adan bolovao je od jakog bronhitisa. Jedan prijatelj – lekar, travar – prepisao mu je neke kapi od eteričnog ulja biljaka. Moja bivša žena Valerija, Adanova majka, morala je da mu sipa u usta po tri-deset tih kapi tri puta na dan. Ubrzo se požalila da detetu nije bolje. Rekao sam joj: „Problem je u tome što ti ne veruješ u taj lek. Uz koju si religiju odrasla?” „Kao i svi Meksikanci, uz katoličku!” „Onda ćemo mi dodati veru u te kapi. Svaki put kada mu ih daješ, izgovori Očenaš.” Valerija je tako i učinila. Adanu je ubrzo bilo bolje.

Tada sam, uz veliku opreznost, prilikom tumačenja tarota, počeo da preporučujem – kada bi se klijent pitao kako da reši problem – činove koje sam nazvao *psihomagija*. Zašto ne *magija*?

Da bi mu primitivna terapija funkcionisala, iscelitelj mora, oslanjajući se na sujeverni duh pacijenta, da održi misteriju tako što će se predstavljati kao da poseduje nadljudske moći koje je primio tajnom inicijacijom i da računa na pomoć božanskih i paklenih saveznika prilikom isceljenja. Lekovi koje on daje moraju da se uzimaju bez poznavanja sastava i preporučeni činovi moraju da se izvode bez pitanja. U psihomagiji, umesto sujevernog verovanja, neophodno je klijentovo razumevanje. On mora da zna razlog svakog svog postupka. Psihomag od iscelitelja postaje savetnik, a zahvaljujući njegovim receptima pacijent se pretvara u sopstvenog iscelitelja.

Ova terapija mi nije došla kao iznenadno prosvetljenje, nego se usavršavala korak po korak, tokom mnogo godina... Na početku je izgledala tako ekstravagantno, tako slabo na-

učna, da sam je mogao sprovesti samo s prijateljima i rodbinom... Ponekad bih je pomenuo na konferencijama u Parizu... Jednom su me pozvali u centar koji je osnovao duhovni učitelj Arno Dežarden. Saznavši za moje potrage, pitao me je da li bih mogao da izlečim bolest koja je mučila njegovu svezkrvu, ekcem na dlanovima... Pomislio sam da je gospođa, dok mi je pokazala svoje izranjavljene ruke, napravila gest molbe, pošto se osećala isključeno iz ćerkinog odnosa. Zamolio sam učitelja da on i njegova supruga ispred obolele obilno pljuju na gomilu zelene gline, da bi time dobijenu pastu potom namazali na ekcem. Bolest se ubrzo povukla.

Mladi Dežardenov učenik, Žil Farse, došao je da me vidi, po savetu svog učitelja, pod izgovorom da želi intervju kako bi se upoznao s mojim neobičnim doktrinama. Iz našeg susreta rodila se mala knjiga u obliku biografije, pod nazivom *Sveta prevara*, koja je osvojila priličan broj čitalaca. Žil mi je, potom, predložio da šire razradimo moje ideje želeći istovremeno da proverimo njihova dejstva i da mi potraži psihomagijski savet kako biti spiritualni pisac. Predložio sam mu da napiše knjigu intervju sa mnom koja bi se zvala *Psihomagija*, a čiji bi podnaslov bio *Zapisi o paničnoj terapiji*. Moj mladi prijatelj bio je sumnjičav: kako nije poznavao temu, smatrao je da neće umeti da mi postavlja zanimljiva pitanja. „Upravo zbog toga sam ti to i prepisao. Ptica duha mora da se oslobodi iz racionalnog kaveza. Zato ćemo razbiti logički red. Umesto da mi postavljaš pitanja i da ti ja odgovaram, prvo ću ti ja odgovarati, a posle ćeš me ti pitati... Takoreći, posledica će doći pre uzroka.” Tako smo i učinili: Farse je seo naspram mene s magnetofonom, a ja sam davao odgovore na nepostojeća pitanja deset sati bez prekida. U pojedinim trenucima bi moj ispitivač spavao, čvrsto držeći svoj aparat. Žil je kasnije podelio materijal na uređene delove i naslovio ih pitanjima. Pošto se probio na nepoznatom terenu (rekao mi je:

„Ne znam da li se umetničko i terapeutsko traganje mogu pomiriti“), napisao ih je objektivnim tonom izjavljujući: „Nisam jedan od njegovih sledbenika. Nisam napisao ovu knjigu kao učenik, nego kao prijatelj. Otuda i zdrava nedoumica kojom se ponekad suprotstavljam njegovim rečima, i koja ga, srećnom okolnošću, primorava da pojašni svoje mišljenje.“

Kada je Mark de Smet, direktor kolekcije *Espas libr* u Alben Mišelu u Francuskoj, prihvatio da izda knjigu, učinio je to pod uslovom da joj promenimo naslov. „Niko ne zna za reč *psihomagija*. Bolje je nazvati je: *Pozorište izlečenja, panična terapija*.“

Pozorište izlečenja pojavilo se 1995. godine. Pobudilo je veliko interesovanje. Primio sam brojna pisma u kojima su mi traženi psihomagijski činovi. Kako bih razvio tehniku, koja se do danas sprovodi isključivo intuitivno, odlučio sam da prihvatom po dve konsultacije na dan, od ponedeljka do petka, u okviru jednoipčasovnih seansi. Nakon što bih ustanovio porodična stabla – braću, roditelje, ujake, stričeve, dedove i pradedove – savetovao bih psihomagijske činove koji su davali značajne rezultate. Tako sam uspeo da otkrijem više zakona pomoću kojih sam mogao da predajem ovu umetnost velikom broju učenika, od kojih su mnogi već bili svršeni terapeuti. Držao sam privatne konsultacije dve godine, nakon čega sam počeo da pišem *Ples stvarnosti*. Žil Farse je ostvario karijeru duhovnog pisca i dan-danas, kao časni otac porodice, vraća na put zabludele duhove zajedno sa Arnoom Dežardenom, na tako trnovitom zadatku.

Nakon što je Siruela objavila *Ples stvarnosti* u Španiji (2001), pored brojnih televizijskih intervjuja koje je sa mnom napravio Fernando Sančez Drago, Psihomagija je postala poznata široj publici. Bilo je i entuzijasta koji su, neobazrivo i bez ikakvog čestitog iskustva na polju umetnosti ili psihoterapije, želeli da je praktikuju dajući, usled kreativne nesposobnosti, savete koji su bili naivna imitacija mojih.

Godine 2002, imao sam konferenciju u Madridu, pred publikom od šest stotina ljudi, u univerzitetskom amfiteatru. Vešto vođeni mojim predstavnikom, mladim profesorom Havijerom Estebanom, učenici su mi predstavljali svoje probleme tražeći psihomagijske činove kako bi ih rešili. Na kraju, Havijer mi je dao primer svoje knjige *Sanjarenje*, u kojoj opisuje sopstvene snove.

„Idem u prodavnicu gde prodaju hiljade džinovskih pribora za pećanje. Udica mi je do kolena. Čovek koji je sa mnom uči me kako se peća, ali govori da mi ne treba štap niti išta od opreme. Bacam opremu i idemo kroz šumu da bismo stigli do reke. Ribe nam skaču u ruke.”

Smatram da njegovi zapisi imaju isceliteljski smisao. Havijer izražava privrženost mojim idejama i moli me za sastanak kako bi mi postavio pitanja koja sebi postavlja omladina, pitanja na koja ne odgovara aktuelni obrazovni sistem. „Učenici su mutirali, na nesreću profesora koji i dalje zadržavaju svoje arhaično mišljenje”, kaže mi. Dolazi u Pariz i nekoliko dana me intervjuiše. „Misli bez ograničenja, pričaj u ime mutiranih učenika.” Tako su nastali drugi i treći deo ove knjige.

U dodatku je svedočenje Martina Bakeroa, pesnika i doktora psihopatologije, koji je prisustvovao jednoj mojoj radionici u Santjagu de Čileu, posle koje je otputovao u Pariz da usavrši razumevanje mog posla. Njegova je zasluga što se psihomagija primenjuje u lečenju mentalnih bolesnika. Zahvaljujući njemu, mogu da gajim nadu da će se ovaj isceliteljski zanat jednog dana upotrebljavati kao dodatak zvaničnoj medicini.

Alejandro Hodorovski

Psihomagija, zapisi o paničnoj terapiji

Razgovori sa Žilom Farseom

Uvodna napomena

„Nisam pijanac, ali nisam ni svetac. Vrač ne bi trebalo da bude svetac... On može da se spusti tako nisko kao vaška i da se uzdigne tako visoko kao orao... Moraš da budeš Bog i đavo u isto vreme. Biti dobar vrač znači biti usred oluje, a ne štititi se, znači iskusiti život u svim njegovim fazama, znači povremeno biti lud. I to je sveto.”

Korso Koho

(Vrač Sijuks plemena iz Lakote)

Jednog dana, nakon mnogo večeri provedenih u biblioteci gde sam pokušavao da odgonetnem duboki smisao psihomagije, pitao sam Alehandra Hodorovskog da li bi mi savetovao neki čin. Odgovorio mi je da sama činjenica da pišem ovu knjigu zajedno s njim, predstavlja dovoljno moćan čin. Zašto da ne?

Zapravo, Hodorovski je sam po sebi putujući psihomagijski čin, istinski i definitivni *panični* lik, čije ponašanje